

Hoj, dávni kamaráti

H: L. Khandl T: J. Khandl

1968

1968

Ko-ho les raz krá-sou zmá-mil, na-ro-dil sa v šťast-nom zna-me-ní,

vô-bec ne-vá-hal, i-šiel s na-mi, tam, kde ma-lý po-tok pra-me-

ní. Hoj, dáv-ni ka-ma-rá-ti, na tvár sa-vám jas vrá-

ti, až za-vo-lá o-sa-da, to-tem a pod-sa-da.

Zí-de-me sa za-se v ce-lej le-sa krá-se,

nik-to nie je sa-mo-tár, zaz-nie zná-my zvuk gi-

tár, zas-si pie-seň zas-pie-va-me, pie-seň o-ja-ri,

tá-bo-ro-vý o-heň nad o-sa-dou za-zia-ri.

Koho už raz osud sklamal, srdce má na kusy zlomené,
kto pri ohni raz s nami sníval, ten si na nás iste spomenie.